

การส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา ของเด็กปฐมวัย

Promoting Social Development through Sports Games in Early Childhood

จิตโสภิน เคนจันทิก¹ ดร.ทิพวรรณ คันธา² อาจารย์ฐิติรัตน์ ขอว์³ อาจารย์สุรลักษณ์ รักษาเคน⁴ บุชิตา เกิดขวัญ⁵

อาจารย์ประจำและนักศึกษา สาขาการศึกษาปฐมวัยและการประถมศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเซีย

Correspondences Author : จิตโสภิน เคนจันทิก โทร. 094-505-5656

Email : chitsopin@cas.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา 2) เพื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา 3) เพื่อประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 5 - 6 ปี จำนวน 20 คน ศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนเทศบาลบ้านโนนชัย เทศบาลนครขอนแก่น ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง โดยส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวม 16 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แผนการจัดประสบการณ์การส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา 2) แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแบ่งปัน ด้านการช่วยเหลือและด้านความร่วมมือ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.76 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างลักษณะพฤติกรรมกับจุดประสงค์ (IOC) เท่ากับ 0.80 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ T- test แบบ Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า ผลส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา มีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬาหลังการจัดประสบการณ์มีพฤติกรรมทางสังคมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแบ่งปัน ด้านการช่วยเหลือและด้านความร่วมมือ มีระดับที่ดีขึ้นตามลำดับ

คำสำคัญ : พัฒนาการด้านสังคม เกมกีฬา เด็กปฐมวัย

Abstract

This research aimed to: 1) study the effects of promoting social development through sports games; 2) compare before and after providing experiences promoting social development through sports games;

and 3) assess the social behavior of early childhood children. The sample consisted of 20 early childhood children, aged 5-6 years, studying in Kindergarten 3, second semester of the 2025 academic year, at Ban Non Chai Municipality School, Khon Kaen Municipality. The study was conducted through purposive sampling. The program promoted social development through sports games over an 8-week period, 2 days a week, 1 hour per day, for a total of 16 sessions. The research instruments used were: 1) a plan for organizing experiences promoting social development through sports games; and 2) a questionnaire assessing the social behavior of early childhood children in three dimensions: sharing, helping, and cooperation. The reliability was 0.76, with an index of congruence between behavioral characteristics and objectives (IOC) of 0.80. Data analysis included means, standard deviations, and a dependent sample t-test.

The results revealed that the promotion of social development through sports games resulted in gradual improvement. The results of the comparison before and after organizing experiences to promote social development with sports games after organizing the experiences showed that social behaviors increased significantly at the 0.5 level. The results of the evaluation of social behaviors of early childhood children in 3 areas, namely sharing, helping, and cooperation, showed a significant improvement in level.

Keywords : Social development, Sports games, Early childhood

1. บทนำ

ทักษะทางสังคมเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตในสังคมสำหรับทุกคน เนื่องจากทักษะทางสังคม นี้เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้อื่นในสังคมนั้นๆ ยอมรับบุคคลนั้นหรือไม่ ทุกคนจึงจำเป็นต้องมีทักษะทางสังคมที่เหมาะสม เพื่อที่จะสามารถสร้างสัมพันธภาพและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553) โดยทักษะทางสังคมยังเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นสำหรับทุกเพศทุกวัยเริ่มตั้งแต่วัยเด็กที่ต้องได้รับการดูแลจากบุคคลในครอบครัว การพึ่งพา การเรียนรู้สิ่งใหม่ในชีวิต วัยรุ่นที่ต้องการการปรับตัวการยอมรับจากเพื่อนฝูงและบุคคลรอบข้าง ดังที่ จริญญา สันตานนท์ (2553) กล่าวว่า การที่เด็กต้องการมีส่วนร่วมในสังคมโดยการมีกลุ่มเพื่อน ต้องการอิสระที่จะเรียนรู้ประสบการณ์รอบตัว ต้องการกำลังใจ ความปลอดภัย การยอมรับ การช่วยเหลือ และคำชมจากผู้ใหญ่ ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบสนองความต้องการทางสังคมของเด็กปฐมวัย จึงควรจัดให้เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม พูดคุยปรึกษากันอย่างเป็นอิสระ มีการแสดงผลงานความสามารถให้เพื่อนและครูได้เห็นและได้รับการยอมรับทำให้เด็กมีความภาคภูมิใจในตนเองเกิดความรู้สึกดีและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

สำหรับการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้จากการเล่นกับเพื่อนนั้น สามารถส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กได้ ซึ่งการเล่นเก็พเป็นวิธีการส่งเสริมกระบวนการทำงานและการอยู่ร่วมกันสอดคล้องกับวิชัย ประมุขจ๊กโก (2561) กล่าวว่า เกมกีฬาเป็นประโยชน์ด้านต่างๆ ดังนั้นเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยเป็นเกมที่ประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย ทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลาย

เกิดการเรียนรู้พัฒนาทักษะ ต่างๆ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมที่ส่งผลโดยตรงต่อการดำเนินชีวิตของเด็กปฐมวัยซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต จึงสนใจที่จะส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยด้วยเกมกีฬาของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนเทศบาลบ้านโนนชัย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา
- 2.2 เด็กสามารถเล่นร่วมกับเพื่อน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่น

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อการส่งเสริมทักษะพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ด้วยการใช้กิจกรรมการเล่นด้วยกีฬา ซึ่งผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 3.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
- 3.3 การสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ของโรงเรียนเทศบาลบ้านโนนชัย สังกัดเทศบาลนครขอนแก่น โดยวิธีการเลือกเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนรวม 20 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการศึกษามีดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา
2. แบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแบ่งปัน ด้านการช่วยเหลือ และด้านความร่วมมือ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

3.3.1 การสร้างและหาคุณภาพของกิจกรรมเกมกีฬา เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

3.3.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยและคู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 สำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปี

3.3.3 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา และนำแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและพิจารณาให้ข้อเสนอแนะ แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ ได้แก่ 1.จุดประสงค์การเรียนรู้รวม ข้อ 1 - 3 เป็น

ข้อเดียวกัน 2. เพิ่มแบบประเมินพฤติกรรมอื่นๆ ตามแต่ละแผนการจัดประสบการณ์ 3.ควรระบุจำนวนนักเรียนแต่ละกลุ่มในแต่ละแผนการจัดประสบการณ์ เนื่องจากจำนวนอาจส่งผลถึงพฤติกรรมกรรมการแสดงออกของเด็ก

3.3.4 นำแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬาเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านพิจารณาความถูกต้องและครอบคลุมของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอน ได้คะแนนเฉลี่ยที่ระดับ 4.80 ความหมายเหมาะสมมากที่สุด

3.3.5 จัดทำแผนการจัดกิจกรรมเกมกีฬา เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 16 แผน โดยกำหนดจุดประสงค์ เนื้อหา การดำเนินกิจกรรม สื่อการเรียนและการประเมินผล ซึ่ง มีรายละเอียด ดังนี้

1.5.1 กิจกรรมการเล่นกีฬา เป็นส่วนที่ระบุถึงกิจกรรมต่างๆที่จัดให้เด็กแต่ละวัน

1.5.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นผลสัมฤทธิ์ที่แสดงถึงความสามารถในการปฏิบัติตามกิจกรรมจนบรรลุเป้าหมาย

1.5.3 ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม เป็นส่วนที่ระบุถึงขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำ

1.1 ครุณำนักเรียนเข้าสู่บทเรียน โดยการร้องเพลงแบ่งกลุ่ม แบ่งกลุ่มตามเกม การใช้ท่าทางประกอบเพื่อกระตุ้นให้เด็กสนใจและสร้างความพร้อมในการปฏิบัติเข้าสู่กิจกรรม

1.2 แนะนำ เกมกีฬาที่จะเล่น อุปกรณ์ที่ใช้เล่น

1.3 บอกข้อตกลง กติกา ข้อปฏิบัติของเกม

2. ขั้นดำเนินกิจกรรม

2.1 เด็กรวมกลุ่มตามข้อปฏิบัติของเกมนั้นๆ สำหรับการทำกิจกรรมการเล่นกีฬา เพื่อทำการวางแผนในการปฏิบัติตามกิจกรรมการเล่นเกม

2.2 เด็กร่วมกันเล่นเกมกันตามเกมกีฬา ด้วยการทำกิจกรรมตามข้อตกลงของเกมกีฬาแล้วให้เด็กๆวางแผนร่วมกันด้วยตนเองและลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างอิสระ โดยครูผู้สอนจะต้องคอยแนะนำให้ความช่วยเหลือเมื่อเด็กต้องการ

2.3 เมื่อปฏิบัติกิจกรรมการเล่นเกมกีฬาเสร็จแล้วให้เด็กทุกคนช่วยกันเก็บอุปกรณ์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยหลังทำกิจกรรมเด็กจะต้องล้างมือทำความสะอาดทุกครั้งที่มีการลงมือปฏิบัติ

3. ขั้นสรุป

เด็กสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนขณะเล่นเกม ได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยครูจะสังเกตพัฒนาการทางสังคมของเด็ก เช่น ระหว่างเด็กเล่นใครมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าง เกิดปัญหาอะไร ขึ้นบ้าง

3.3.2 การสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย มีขั้นตอนการสร้าง ดังต่อไปนี้

3.3.2.1 ศึกษาหลักการ สมรรถนะ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย สร้างแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย มี 3 ระดับ คือ ดี พอใช้ ควรส่งเสริม จำนวน 18 ข้อ และคู่มือแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย

3.3.2.2 นำแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยหาคำดัชนีความสอดคล้อง IOC และคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม.

1. อาจารย์ ดร.ทิพวรรณ คันธา
2. อาจารย์ ดร.จิตโสภิน เคนจันทิก
3. อาจารย์ ดร.พิสิฐ เทพไกรวัล
4. อาจารย์ฐิติรัตน์ ชอว์
5. อาจารย์สุรลักษณ์ รักษาเคน

2.3 ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 1OC - 0.80 และผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ คือ 1. ปรับการประเมิน ทักษะด้านความร่วมมือ ข้อที่ 1 เพิ่มเป็นการปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน 2. พฤติกรรมในแต่ละด้านและรายการประเมิน ต้องสอดคล้องกับนิยามศัพท์ และทฤษฎี

2.4 จัดพิมพ์ฉบับจริงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียววัดสองครั้ง (OneGroupPretest - Posttest Design) ซึ่งมีลักษณะการทดลองดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3.1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pre-test	Treatment	Post-test
N	T1	X	T2

ความหมายของสัญลักษณ์

N แทน จำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่าง

X แทน การสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่นเกีฬา

T1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (pre-test)

T2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง (post-test)

3.4.2 การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ก่อนการทดลอง นำแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยไปใช้กับกลุ่ม ตัวอย่าง จำนวน 20 คน แล้วบันทึกผลการทดสอบ (Pretest)
2. ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่าง ตามแผนการจัดกิจกรรมการเล่นเกีฬา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ดังนี้
ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน สร้างบรรยากาศในชั้นเรียน
ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ผู้วิจัยสอนขั้นตอน ให้นักเรียนดูและปฏิบัติตามขั้นตอน
ขั้นที่ 3 นักเรียนฝึกปฏิบัติตามแผนการจัดกิจกรรม โดยมีระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยทั้งหมด 8 สัปดาห์/สัปดาห์ละ 2 วัน คือ วันอังคารและวันพฤหัสบดี วันละ 30 นาที

เมื่อสิ้นสุดการทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังการสอน (Post-test) โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม ด้านสังคมของเด็กปฐมวัยชุดเดียวกันกับที่ใช้ก่อนการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวนคน แล้วบันทึกผลการทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัย ก่อน - หลัง โดยการใช้กิจกรรมการเล่นเกีฬา จากนั้นนำมาวิเคราะห์ ผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ด้วยการทางสถิติ

4.ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอรายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมทางสังคมของเด็กโดยรวม ก่อนการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬา

พฤติกรรมทางสังคม	Baseline	1	2	3	4	5	6	7	8
X	3.30	3.70	4.35	5.70	6.70	7.30	8.10	8.20	8.50
S.D	0.47	0.56	0.67	0.65	0.97	0.80	0.44	0.41	0.60

ตามตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า ก่อนการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬา คะแนนพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 และระหว่างการจัดประสบการณ์ในแต่ละสัปดาห์มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 3.70, 4.35, 5.70, 6.70, 7.30, 8.10, 8.20 และ 8.50 คะแนนตามลำดับ แสดงว่า ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 คะแนนเฉลี่ยรวมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตลอดช่วงเวลาทดลอง

3) การวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยรายด้าน ก่อนและระหว่าง การจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬาในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำคะแนนพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ทั้ง 3 ด้าน ที่ได้จากการสังเกต ก่อนและระหว่างจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬา 8 สัปดาห์ มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแยกตามรายด้าน ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคม ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬา โดยรวมและรายด้าน

พฤติกรรมทางสังคม					(N = 20)
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
	M	S.D.	M	S.D.	
ความร่วมมือ	1.05	0.22	2.75	0.44	16.17*
การแบ่งปัน	1.10	0.30	2.95	0.22	22.58*
การช่วยเหลือ	1.15	0.36	2.90	0.30	15.08*
รวม	3.30	0.47	8.65	0.49	40.75*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬาสูงกว่า ก่อนการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 3.30 และ 8.65 ตามลำดับ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เท่ากับ 0.47 และ 0.49ตามลำดับ และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ด้านการร่วมมือ หลังการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬาสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 1.05 และ 2.75 ตามลำดับ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 0.22 และ 0.44 ตามลำดับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ด้านการแบ่งปัน หลังการจัดประสบการณ์การเล่น เกมกีฬาสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 1.10 และ 2.95 ตามลำดับและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนและหลังการจัดประสบการณ์

จัดประสบการณ์ เท่ากับ 0.30 และ 0.22 ตามลำดับ พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ด้านการช่วยเหลือ หลังการจัดประสบการณ์การเล่นเกะกีฟสูงกว่า ก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 05 โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนน ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 1.15 และ 2.90 ตามลำดับและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อน และหลังการจัดประสบการณ์ เท่ากับ 0.36 และ 0.30 ตามลำดับกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการสังเกตพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยทั้ง 3 ด้านออกเป็น 3 ระดับคือ ระดับ 3, 2 และ 1

1.ด้านความร่วมมือ

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 3 เด็กสามารถเข้าร่วมกิจกรรมและทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างยอดเยี่ยม เป็นแบบอย่างที่ดี และสามารถเป็นผู้นำในการทำงานกลุ่มได้

ระดับ 2 เด็กสามารถเข้าร่วมกิจกรรมและเล่นร่วมกับผู้อื่นได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังต้องการการสนับสนุนและส่งเสริมเพิ่มเติม

ระดับ 1 เด็กยังต้องการความช่วยเหลือและคำแนะนำในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือเล่นร่วมกับผู้อื่น

2.ด้านการแบ่งปัน

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 3 เด็กแสดงออกถึงการแบ่งปันได้ดีในบางครั้ง และสามารถทำได้เมื่อได้รับการกระตุ้นหรือแนะนำจากคุณครู

ระดับ 2 เด็กแสดงออกถึงการแบ่งปันได้บ้าง แต่ยังต้องได้รับการกระตุ้นหรือแนะนำจากคุณครู และอาจมีการลังเลหรือไม่เต็มใจที่จะแบ่งปันในบางสถานการณ์

ระดับ 1 เด็กไม่ค่อยแสดงออกถึงการแบ่งปัน หรือแสดงออกได้น้อยมากและอาจมีการต่อต้าน หรือไม่ยอมแบ่งปัน

3. ด้านการช่วยเหลือ

เกณฑ์การประเมิน

ระดับ 3 เด็กช่วยเหลือผู้อื่นอย่างเต็มใจและมีความสุข สามารถริเริ่มช่วยเหลือผู้อื่นได้ด้วยตนเอง และเป็นแบบอย่างที่ดีในการช่วยเหลือผู้อื่น

ระดับ 2 เด็กเริ่มช่วยเหลือผู้อื่นได้บ้างเป็นครั้งคราว อาจแสดงพฤติกรรมช่วยเหลือเมื่อมีคนบอก หรือเมื่อมีสิ่งจูงใจ

ระดับ 1 เด็กยังไม่สามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ หรือช่วยเหลือได้น้อยมากอาจแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเช่น ไม่สนใจ ไม่ช่วยเหลือ หรือรังแกผู้อื่น

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยแยกเป็นรายด้าน การส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมด้วยเกมกีฬา 8 สัปดาห์ ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมร่วมมือ	ค่าสถิติ	Baseline	ระยะเวลา(สัปดาห์)							
			1	2	3	4	5	6	7	8
ด้านที่ 1	$\bar{X}$	1.05	1.15	1.40	1.80	2.10	2.35	2.70	2.75	2.90
	S.D.	0.22	0.36	0.50	0.41	0.30	0.48	0.47	0.43	0.30
ด้านที่ 2	$\bar{X}$	1.10	1.30	1.40	1.90	2.20	2.40	2.65	2.70	2.75
	S.D.	0.30	0.47	0.50	0.30	0.17	0.50	0.49	0.47	0.43
ด้านที่ 3	$\bar{X}$	1.15	1.2	1.55	2.05	2.40	2.50	2.75	2.80	2.85
	S.D.	0.36	0.44	0.51	0.22	0.50	0.73	0.43	0.41	0.36

รวม	$\bar{X}$	3.30	3.70	4.35	5.70	6.70	7.30	8.10	8.20	8.50
	S.D.	0.47	0.56	0.67	0.65	0.97	0.80	0.45	0.41	0.60

จากตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า ก่อนและระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พห มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยแยกรายด้านแตกต่างกัน คือ ระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พหแต่ละสัปดาห์มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์การเล่นเก็พหในทุก ๆ ด้านพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ด้านการร่วมมือ ด้านการแบ่งปัน และด้านการช่วยเหลือ ก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พห มีคะแนนเฉลี่ย 1.05 และระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พห ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 1.15, 1.40, 1.80, 2.10, 2.35, 2.70, 2.75, 2.90 ตามลำดับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ด้านการแบ่งปัน ก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นกลางแจ้งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.10 และระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พหกลางแจ้งตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 1.30, 1.40, 1.90, 2.20, 2.40 2.65, 2.70, 2.75 ตามลำดับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ด้านการช่วยเหลือ ก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พหกลางแจ้งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.15 และระหว่างการจัดประสบการณ์การเล่นเก็พหกลางแจ้ง ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึง สัปดาห์ที่ 8 มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 1.25, 1.55, 2.05, 2.40, 2.50, 2.75, 2.80, 2.85 ตามลำดับ

5.อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัด กิจกรรมการเล่นเก็พห พบว่า เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการด้านสังคมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมด้วยการเล่นเก็พหซึ่งเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเล่นเก็พหเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริม พัฒนาการด้านสังคมของเด็กปฐมวัยให้สูงขึ้น ซึ่งสามารถ อภิปรายได้ ดังนี้กิจกรรมการเล่นเก็พห เป็นการจัดกิจกรรมการเล่นที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อนเป็นการประยุกต์ ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามามีด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการ ช่วยเหลือ การแบ่งปัน ความร่วมมือใน การทำ กิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลายเกิดการเรียนรู้ รวมทั้งส่งเสริมกระบวนการทำงานและ อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ที่เน้นการ พัฒนาเด็กทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างเป็นองค์รวมและสมดุลครบทุกด้าน ส่งเสริมพัฒนาการด้าน สังคม สนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ผ่านการ เรียนรู้ทาง สังคม เช่น การเล่นการทำงานกับผู้อื่น ฯลฯ การปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ และการ พัฒนาสังคม นิสัยของเด็กปฐมวัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่าง มีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวัน มีนิสัยรักการทำงาน รักษาความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น รวมทั้ง ระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้า ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับ ขับถ่ายทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นปฏิบัติตามกฎกติกา ข้อตกลงของส่วนรวม เก็บของเข้าที่เมื่อเล่น หรือทำงานเสร็จ สอดคล้องกับแนวคิดของกรมการ สุริยะมาตร (2560) ที่กล่าวว่า เด็กมีความต้องการเล่นกับเพื่อน ต้องการ แสดงออก โดยการเล่นละครที่แต่งขึ้นเองหรือเลียนแบบและต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้ใหญ่ ซึ่งการเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่น ละครโดย มีครูเป็นผู้กระตุ้นชักนำ โดยการจัดกิจกรรมและจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม จะเป็นการเอื้อต่อการ พัฒนา ทุก ด้านอย่างเป็นระบบ รวมทั้งพฤติกรรมด้านสังคม อันจะนำมาสู่การแสดงพฤติกรรมอย่าง เหมาะสมพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเก็พห เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าเด็กปฐมวัยมี พัฒนาการร่างกายสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมทุกด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. การแบ่งปัน ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะชอบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่ชอบแบ่งปันของเล่น สิ่งของ เครื่องใช้ให้กับผู้อื่นเล่นหรือใช้ด้วย จะเก็บไว้เล่นหรือใช้คนเดียว ชอบเอาของเล่นมากอดไว้หวงไว้เล่นคนเดียว ไม่ให้เพื่อนเล่นด้วย ไม่รู้จักการแบ่งของเล่นให้เพื่อนเมื่อเพื่อนขอหรือส่งให้เอง โดยที่ยังไม่ถูกร้องขอ ในขณะที่เล่นของเล่นไม่มีการสลับกันเล่นกับเพื่อน โดย หลังจากที่ได้จัดกิจกรรมเกมกีฬาพบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทาง กีฬาเข้ามาร่วม ด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการแบ่งปัน การพูดชักชวนให้เพื่อนร่วมใช้วัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมร่วมกัน การผลัดเปลี่ยนอุปกรณ์กันในการทำกิจกรรม ตลอดจนให้เพื่อนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการแบ่งปันผ่านการจัดกิจกรรม เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านการแบ่งปันอย่างเห็นได้ชัดจนมากยิ่งขึ้น ดังที่มณีนุช นิตยสุข (2563) กล่าวว่า เกมเป็นการเล่น ที่มีกฎ กติกา อย่าง ชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยสามารถสร้างวิธีการเล่นขึ้นเองได้ ได้พัฒนาตนเองในด้าน ต่างๆ ทำให้ผู้เล่นเกิดความสุข สนุกสนาน เกิดการเรียนรู้ ทักษะ และสามารถนำเกมไปทำเป็นใช้ได้ในทุกโอกาส ทุกสถานที่ และใช้ได้กับบุคคล ทุกเพศทุกวัย โดยเกมจะเป็นพื้นฐานนำไปสู่ทักษะทางกีฬา ทำให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการให้อภัย การใช้ชีวิต ร่วมกับผู้อื่น การแบ่งปันสิ่งของ สอดคล้องกับจริยา สันดานนท์ (2553) กล่าวว่า พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยเกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์รอบๆ ตัว การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมซึ่งมีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรม ซึ่งสังคมของเด็กวัย 3 - 6 ปี เริ่มสร้างเอกลักษณ์ของตนเองสามารถแสดงความรู้สึกและพฤติกรรมที่เหมาะสมในสภาพแวดล้อมต่างๆสามารถพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมให้เกิดการเรียนรู้ในการเข้าสังคม มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รู้จักสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน และปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขและจากทฤษฎีพัฒนาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคลของชัลลิเวน ได้กำหนดขั้นพัฒนาการจากพื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และประสบการณ์ส่วนตัวระหว่างบุคคล และการเรียนรู้ที่เกิดจากตัวบุคคลกับสิ่งแวดล้อมเป็นระยะๆ ตามช่วงวัยของอายุ ดังนั้น การพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมควรคำนึงถึงวัยและอายุของเด็กแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัวสามารถปรับตัวได้ดี เหมาะสมตามวัยในแต่ละช่วงอายุ

2.การช่วยเหลือ ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะไม่คอยช่วยเหลือ สนับสนุน หรือพูดให้กำลังใจเพื่อนในการทำกิจกรรมต่างๆ เมื่อทำการกิจกรรมหรือเล่นของเล่นเสร็จก็จะลุกและเดินหนีทันที ไม่ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม หลังจากที่ได้จัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การจัดกิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎกติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในการช่วยเหลือ การให้คำแนะนำ วิธีการทำการกิจกรรมแก่เพื่อน พูดให้กำลังใจ หรือสนับสนุนเพื่อนในการทำกิจกรรม ช่วยเพื่อนหรือครูในการเก็บอุปกรณ์เมื่อสิ้นสุดกิจกรรม ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการ ช่วยเหลือผ่านการจัดกิจกรรม ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านการช่วยเหลืออย่างเห็นได้ชัดจน ดังที่สุมาลี บัวหลวง (2557) กล่าวถึงพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้จากการเล่นกับเพื่อนนั้น สามารถ ส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมของเด็กได้ ซึ่งการเล่นเป็นวิธีการส่งเสริมกระบวนการทำงานและการอยู่ร่วมกัน สอดคล้องกับ วิชัย ประมูลจกโก (2561) กล่าวว่า เกมมีประโยชน์ด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านร่างกาย ส่งเสริม ทักษะการเคลื่อนไหว สุขภาพแข็งแรง มีความคล่องแคล่วว่องไวและมีบุคลิกภาพดี ด้านอารมณ์ เกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ ผ่อนคลายความเครียด ด้านสังคม ช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น เข้าใจคนอื่น ส่งเสริมความสามัคคีมีน้ำใจช่วยเหลือสังคม ด้านจิตใจ ทำให้สุขภาพจิตใจดี ไม่เครียด มีเหตุผล มีคุณธรรม จริยธรรมที่ดี ด้านสติปัญญา มีไหวพริบ ปฏิภาณ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี สามารถคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ดี สำหรับเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญยิ่งต่อการฝึกทักษะและช่วยให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน การเล่นเป็นวิธีการหนึ่งส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้และช่วยพัฒนาทักษะต่างๆ รวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม เกมทางพลศึกษามีหลายชนิด ซึ่งรวมทั้งการฝึกบริหารร่างกายประจำวัน แต่นำมาฝึก ทักษะอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเช่น ฝึกรับฟัง ฝึกทำตามทิศทาง ฝึกการมีส่วนร่วมสำหรับเด็กเล็กๆ จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมสำหรับเด็กเล็กๆ กฎ กติกา ต่างๆกำหนดไว้ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน ฉะนั้นการเลือกเกมที่ให้นำมาสอน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการเล่นอายุร่างกาย ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคาร

สถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่น อุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม การสอนเกมจึงต้องมีลำดับขั้นตอนโดยเริ่มตั้งแต่การอธิบายวิธีการเล่น การสาธิตให้เด็กดูจนเกิดความเข้าใจ หากไม่เข้าใจก็ต้องซักถามให้เข้าใจก่อนการเล่น สอดคล้อง Joe Ehrmann แก่นเรื่อง: เน้นแนวคิดที่ว่าโค้ชควรมีบทบาทในการ "เปลี่ยนชีวิต" ของนักกีฬา ไม่ใช่แค่การสอนทักษะกีฬาเท่านั้น แต่ควรมุ่งเน้นการสร้าง คุณลักษณะ (Character) และ ความสัมพันธ์เชิงบวก โดยใช้กีฬาเป็นเวทีในการสอนทักษะชีวิต เช่น ความรับผิดชอบ ความเห็นอกเห็นใจ และความเป็นผู้นำ (Source 2.2, 2.4) The Double-Goal Coach: Positive Coaching Tools for Honoring the Game and Developing Winners in Sports and Life

3. ความร่วมมือ ก่อนทำการทดลองเด็กบางคนจะไม่ค่อยสนใจร่วมกิจกรรมจะยึดตนเองเป็น ศูนย์กลาง บางครั้งโอ้อวดอ้างปลื้มใจของเมื่อถูกเพื่อนหรือคนรอบข้างชื่นชม จะแยกตนเองออกจากเพื่อน วิ่งออกไปนอกห้องเวลาที่เพื่อนไม่ให้เล่นของเล่นด้วย ไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงของห้องเรียน หรือข้อตกลงของการทำกิจกรรมต่างๆ ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางในการทำกิจกรรม หลังจากที่เราจัดกิจกรรมเกมกีฬา พบว่า การ จัด กิจกรรมเกมกีฬาที่มีกฎ กติกา อย่างชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อน เป็นการประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วม ด้วย โดยครูสอดแทรกให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในเรื่องความร่วมมือ การปฏิบัติตามข้อตกลง ยอมรับ ฟังและทำ กิจกรรมร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกันจนสำเร็จ ให้เด็กได้เรียนรู้ถึงการให้ความร่วมมือผ่านการจัดกิจกรรม ซึ่งเด็กสามารถแสดงพฤติกรรมทางสังคมด้านความร่วมมืออย่างเห็นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังที่ เอกศักดิ์ เสงสุโข (2559) กล่าวว่าเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมการเล่นที่มีกฎกติกา อย่างชัดเจน แต่ไม่ซับซ้อน โดยเป็นเกมที่ประยุกต์ทักษะพื้นฐานทางกีฬาเข้ามาร่วมด้วย ทำให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนาน ผ่อนคลาย เกิดการเรียนรู้พัฒนาทักษะต่างๆรวมทั้งเป็นการส่งเสริมกระบวนการทำงานและอยู่ร่วมกัน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันโดยมีกระบวนการเล่นที่หลากหลาย และการเลือกเล่นเกมจะต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก ความสนใจ และความสามารถของเด็ก อาคารสถานที่จะต้องมีความเหมาะสม จำนวนผู้เล่นอุปกรณ์การเล่น รวมถึงกฎกติกาการเล่น ก็ต้องเหมาะสม สอดคล้องกับสุมาลี บัวหลวง (2557) ได้ศึกษาผลของการใช้เกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย เปรียบเทียบพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัด กิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง ภายหลังได้รับการจัดกิจกรรมเกมการเล่นกลางแจ้ง เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรม ร่วมมือสูงขึ้น สอดคล้องกับ Jim Thompson (ผู้ก่อตั้ง Positive Coaching Alliance - PCA) เรื่อง: นำเสนอแนวทางปฏิบัติในการโค้ชที่มีเป้าหมายสองเท่า: เป้าหมายแรก คือการพยายามเอาชนะ (Winning) และ เป้าหมายที่สอง คือการสอนทักษะชีวิตที่นำไปใช้ได้นอกสนาม (Developing Better People) เน้นการสร้างวัฒนธรรมที่ให้เกียรติเกม (Honoring the Game) (Source 2.7) Coaching for Character: Reclaiming the Principles of Sportsmanship ผู้เขียน: Craig Clifford และ Randolph Feezell แก่นเรื่อง: สำรองความสำคัญของการ มีน้ำใจนักกีฬา (Sportsmanship) และการพัฒนาคุณธรรมในกีฬาให้เครื่องมือแก่โค้ชในการสร้างนักกีฬาที่มีความรับผิดชอบและมีจริยธรรม (Source 2.2)

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดกิจกรรมเกมกีฬาสำหรับเด็กปฐมวัย ครูผู้สอนต้องเข้าใจธรรมชาติ และความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กปฐมวัย ต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างเต็มความสามารถ ยึดหยุ่นกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม

1.2 การพัฒนาพฤติกรรมด้านสังคม ผู้จัดกิจกรรมควรทำความเข้าใจและศึกษาแบบประเมินพฤติกรรมด้านสังคม

6.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมเกมกีฬา ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้าน อื่นๆ ของเด็กปฐมวัย เช่น ด้านสติปัญญา ด้านร่างกาย ด้านสมาธิของเด็กปฐมวัย เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมด้านสังคมของเด็กปฐมวัยในกลุ่มอายุอื่นๆ หรือเด็กพิเศษ ที่ใช้การจัดกิจกรรมเกมกีฬา

7.เอกสารอ้างอิง

กรรณิการ์ สุริยะมาตร. (2560). การพัฒนากิจกรรมเสริมตามแนวคิดของไฮสโคปในการพัฒนาพฤติกรรมทาง สังคมของเด็กปฐมวัย. หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560. สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด

กุลยา ก่อสุวรรณ. (2553). การสอนเด็กที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จริยา สันตานนท์. (2553). การพัฒนาสัมพันธภาพทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรม การวาดภาพ ต่อเติมจากภาพปะติดเป็นกลุ่ม. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุรี บัวโค. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มณีนุชา นิตยสข. (2563). ผลของการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาโดยใช้เกมนำไปสู่กีฬาที่มีต่อสมรรถภาพ กลไกของนักเรียนประถมศึกษาของนักเรียนประถมศึกษา. หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชัย ประมุขจักโก. (2561). การพัฒนาโปรแกรมพัฒนาครูในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบใช้เกมสำหรับสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2. หลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุมาลี บัวหลวง. (2557). ผลของการใช้เกมการเล่นกลางแจ้งที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

เอกศักดิ์ เสงสุโข. (2559). ศักยภาพของชุมชนในการสร้างเสริมสุขภาพด้วยการออกกำลังกายของผู้สูงอายุ DU Research Journal Science and Technology, 10(3), 129-142

Jim Thompson. (2003). แนวทางปฏิบัติในการโค้ชที่มีเป้าหมายสองเท่า: เป้าหมายแรก คือการพยายามเอาชนะ (Winning) และ เป้าหมายที่สอง คือการสอนทักษะชีวิตที่นำไปใช้ได้นอกสนาม (Developing Better People) เน้นการสร้างวัฒนธรรมที่ใหเกียรติเกม (Honoring the Game) (Source 2.7) Coaching for Character: Reclaiming the Principles of Sportsmanship

Joe Ehrmann.แนวคิดที่ว่าโค้ชควรมีบทบาทในการ "เปลี่ยนชีวิต" ของนักกีฬา. โดยใช้กีฬาเป็นเวทีในการสอนทักษะชีวิต เช่น ความรับผิดชอบ ความเห็นอกเห็นใจ และความเป็นผู้นำ (Source 2.2, 2.4) The Double-Goal Coach: Positive Coaching Tools for Honoring the Game and Developing Winners in Sports and Life